

[Holstein.]

Synspunkt var et tarveligt Forlig, og ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt den Politik, der har faaet Udtryk i Forliget, vedblivende skal fortsættes.

Men nu ser jeg til min store Glæde, at det ikke er Meningen, at denne Politik skal fortsættes. Thi saaledes maa jeg nødvendigvis forstaa det ærede Medlems Forslag til Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Nu bliver Kriseforslagene taget frem af Skrinet, nu bliver de sønderjydske Kriseforslag, som vi ikke hidtil har set noget til, ført frem som Krav overfor den højtærede Regering, foreløbig gennem en Dagsorden, om hvilken den højtærede Statsminister med Rette har udtalt, at naar den vedtages, vil det være ensbetydende med en Misbilligelse og et Mistillidsvotum til Regeringen.

Det samme har den højtærede Statsminister erklæret om det Forslag til Dagsorden, som er fremsat af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal. Stillingen er med andre Ord den, at de to Oppositionspartier har fremsat Forslag til Dagsorden, som principielt og i Realiteten er ganske ensartede, og af en saadan Beskaffenhed, at den højtærede Regering betragter dem begge som indirekte Mistillidsvotum til Regeringen.

Nu formoder jeg ganske vist, at Forholdet vil blive det, at hvert af Oppositionspartierne vil stemme for det Forslag til Dagsorden, som det selv har stillet, med det andet Parti som stemmende ikke, og dermed vil begge de to Dagsordener være bortfaldet og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksens Dagsorden blive vedtaget. Men hvorfor vil det blive saaledes? Simpelt hen af den Grund, at der mellem de to Oppositionspartier bestaar personlige Divergenser, som udelukker, at det ene Parti vil stemme for det andets Dagsorden. I Almindelighed er der ingen principiel Forskel mellem disse to Dagsordener. (*Fraenkel*: Jo, det er der virkelig). Ja, Handelspolitikken maaske, det er det eneste.

Jeg maa maaske have Lov til i denne Forbindelse at bemærke to Ting. Den ene er, at naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller hævdede, at jeg i min Motivering af Forespørgselen kom langt udenfor, hvad der var berettiget efter Forespørgselens Indhold, kan jeg ikke se noget andet Punkt, hvor det maaske med nogen Føje kunde hævdes, end den Del, som omhandler den aktive Erhvervs- og Handelspolitik, om hvilken den højtærede Statsminister erklærede, at dette vilde han ikke bevare. Men da de Konservativer har

taget netop dette Punkt frem, og det aabenbart efter det ærede Medlem Hr. Fraenkels Udtalelse netop er et Hovedpunkt i Landbrugskrisen og Krisesituationen i Almindelighed for de Konservative i Modsæring til for Venstre, vil man neppe med Føje kunne hævde, at dette Punkt ikke har vedkommet Forespørgselen.

Men i hvert Fald — det er den anden Bemærkning, jeg har —, naar det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal nu Gang paa Gang har udtalt, at man fra Venstres Side paa det handelspolitiske Omraade var villig til at gøre ethvert Forsøg, som kunde have Udsigt til at forbedre Landbrugets og de danske Eksporterhvervs Afsetningsmuligheder, ser jeg ærlig talt heller ikke, at der paa dette Punkt er nogen principiel og væsentlig Uoverensstemmelse under de nu foreliggende økonomiske Verdenskriseforhold.

Jeg kan derfor ikke andet end beklage, hvis det ikke lykkes at samle de to Oppositionspartier om en fælles Afstemning om i hvert Fald den ene af disse to Dagsordener, for at markere, at de to Partier — hvad jo faktisk er Tilfældet —, staar fuldstændig enige om at rejse Kravet, og med det samme, om yderligere Kriseforanstaltninger baade for Landbruget og for Erhvervene i Almindelighed. Jeg vil beklage, at personlige Divergenser mellem Partierne skal være til Hinder for, at den realpolitiske Enighed, som i det store og hele er til Stede, faar Udtryk i en saa dybt alvorlig Krisesituation som den, vi staar i.

Jeg synes, det er i høj Grad beskæmmende, at dette ikke kan ske, naar de to Partier dog gennem deres Ordførere har udtalt sig, som de nu har, og motiveret to Dagsordener, som de nu har i en saa dybt alvorlig økonomisk Situation for Landet, hvor begge Partier erkender, at den højtærede Regering hidtil ikke har været paa Højde med Situationens Krav, og har udtalt Ønske om, at det ikke maa vare længe, inden den viser sin alvorlige Bestræbelse for at efterkomme det.

Jeg kan ikke andet end dybt beklage, at det ikke skulde lykkes nu under denne Forhandling at opnaa en saadan Tilkendegivelse overfor det danske Landbrug, overfor det særlig kriseramte sønderjydske Erhverv og overfor den danske Offentlighed i Almindelighed.

Men der er dog i hvert Fald naaet dette ene med denne Forespørgsel, det ikke uvæsentlige, at den højtærede Statsminister ganske har afvist Kravet om Kriseforan-